

af Stand til at have en Stemme med om, hvor stort Antallet af Betjente skulde være, medens de vel paa den anden Side bleve fritagne for at udrede noget til Lønninger. Forhandlingen med Justitsministeren førte til, at den højtærede Justitsminister sagde som saa: Naar jeg skal gennemføre en saa stor og vigtig Reform som den foreliggende, er det mig af allerstørste Vigtighed, ja, jeg kan sige, at det er en Grundbetingelse for Gennemførelsen, at jeg har det Politi, som er nødvendigt dertil. Denne Betragtning er Udvalget som saadant ogsaa gaaet ind paa, og vi have da forsøgt at komme Justitsministeren i Møde ved at sørge for, at alt det Politi, som vi ansaa for nødvendigt, til enhver Tid var til Stede paa en saadan Maade, at man ikke ophævede Kommunernes Medbestemmelsesret. Dertil sigter vort Ændringsforslag Nr. 32 til § 90.

Der skulde jo synes at være noget selvmodsigende i, at samtidig med at man giver den menige Mand, Lægfolk og kommunale Institutioner ved Valg af Nævnninger Meddelagtighed i Domsmagten, selv i de allervigtigste og mest graverende Sager, selv i Livs- og Æressager, betager man dem den dem før tilkommende Ret til at bestemme, hvor meget Politi de skulde have. Hvorvel man maa sige, at det er en Ulykke ikke at have det Politi, som er nødvendigt, tager jeg dog vist ikke fejl, naar jeg siger, at det er en endnu større Ulykke at have mere Politi, end der er nødvendigt, og ingen er, mener jeg, nærmere til at skønne over, hvor meget Politi der er nødvendigt end de, der leve i den nærmere Kreds, hvor Politiet skal udføre sin Virksomhed. Det Knudepunkt, det her drejer sig om, er da dette: Skulle Kommunerne være ganske ude af Stand til at have Indflydelse paa Antallet af Betjente? Flertallet i Udvalget, og Medlemmer af dette 15 Mands Udvalg, mene, at Kommunerne skulde være bestemmende i denne Retning; den højtærede Minister mener, at i denne Retning skulde de ikke være bestemmende, de skulde faa Lov til at ansætte dem, og Staten skal tage Byrden fra Kommunerne ved Lønningerne, idet Staten skal lønne Betjentene, men det er Justitsministeren, der bestemmer, hvor mange Betjente der skal være. Jeg henviser herom til § 90, der indeholder de detaillerede Bestemmelser desangaaende. Betjentene antages og afskediges efter Indstilling af Byraadene og Amsraadene ligesom efter Udvalgsflertallets Indstilling, men i de 5 Aar, Paragraffen drejer sig om,

altsaa de 5 første Aar efter Lovens Ikrafttræden, fordrer Justitsministeren, at han ubetinget skal bestemme Antallet af dem, dog inden for visse Grænser, og lad mig føje til, at disse Grænser ere betydeligt beskednere end dem, som i sin Tid ere nævnte af Kommissionen.

Hvad der nu altsaa staa Ministeren og Udvalgets Flertal imellem, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommunerne skulde have Medbestemmelsesret med Hensyn til Mængden af det fornødne Politi. Kommunerne ere jo sparsommelige — og det bør de ogsaa være, da de forvalte Medborgerenes Penge —, og de kunne lade dette være bestemmende for deres Stilling til Spørgsmaalet om ny Betjentes Ansættelse. Vi have derfor i vort Ændringsforslag foreslaaet, at de kun skulde betale $\frac{1}{4}$ af Politilønningerne, medens de $\frac{3}{4}$ udredes af Statskassen, idet vi stole paa, at Kommunerne, ligesom den højtærede Justitsminister, og vi andre ere saa gode Borgere, at de ikke paa noget Tidspunkt ville forholde Statsmagten det nødvendige Politi til Gennemførelsen af denne store Reform. Hvor meget Politi det maa blive, og navnlig om der i nogen særlig Grad vil blive mere Politi, end vi nu have, og hvor meget af det nuværende Politi der vil kunne bruges til denne særlige Tjeneste, der vil blive Kriminal- og Opdagelsespolititjeneste, ere vi ude af Stand til at dømme om, men vi ville ikke betage Kommunerne den Ret, de hidtil have haft. Udvalgets Flertal stiller derfor under Nr. 32 det Ændringsforslag til § 90, at Paragraffen affattes saaledes:

„Antallet af Politibetjente bliver for hvert Syssel efter Indstilling af Sysselmanden at fastsætte, dog ikke ud over et af Justitsministeren bestemt Antal, for rene Købstadsysler af vedkommende Byraad, for rene Landsysler af vedkommende Amsraad og i andre Tilfælde af Amsraad og Byraad i Forening. Paa samme Maade bestemmes det, om Politibetjente skulde udstyres med Befordringsmiddel, og da hvilket. — Antagelsen og Afskedigelsen sker af vedkommende Ams- eller Byraad“. Altsaa hvor By og Land er sammen. „For de ved Lovens Ikrafttræden i hver Retskreds paa Landet ansatte Politibetjente gælder Ansættelsen for det Syssel, som svarer til den tidligere Retskreds; hvor Afvigelse mellem denne og Syslets Omraade findes, bestemmes det af Amsraadet senest 3 Maanedes, før Loven i øvrigt træder i Kraft, for hvilket Syssel hver enkelt Betjents Ansættelse skal gælde. Lønning-